

[Gade]

Ikke kun SF har peget på mangelen på et bedre beslutningsgrundlag. Jeg kan nævne udtalelser fra Dansk Metal, dagspresseudtalelser fra Industrirådet, Håndværksrådet, SiD, Folkebevægelsen mod EF, altså en broget flok.

Den dårlige forberedelse her i landet skal sammenholdes med den realitet, at EF-pakketilhængerne udstedte dækningsløse checks, eller forsikringspolicer var det vel nærmest, på stribe i debatten forud for folkeafstemningen. Især springer det med afgiftsharmoniseringen i øjnene. Det nærmer sig løftebrud, diskuterede vi i åbningsdebatten.

Jeg vil godt nævne, at så sent som den 12. marts 1987 fremsatte hr. Kent Kirk, hr. Bjørn Elmquist, hr. Niels Helveg Petersen, hr. Erhard Jakobsen – af alle – et forslag om motiveret dagsorden, som blev vedtaget, hvori der stod, at regeringen skal sikre, at Danmark fortsat kan føre en selvstændig fordelings- og skattepolitik, og afviser harmonisering af moms- og afgiftsatserne. Og nu skal vi så have et ministerudvalg til netop at forberede denne harmonisering. Det er ikke mange dage, før det skred, og det er vel det, CD kalder at optø. Vi skal have noget mere optøning, i virkeligheden noget mere løben fra de løfter, man gav.

Jeg tror, vi har et stort problem ved, at EF-pakketilhængerne sagde sådan noget sludder – hvis jeg må sige det fra den her talerstol – til befolkningen, før vi stemte. Dårlig forberedelse på baggrund af falske forsikringer giver grobund for alle hånde bud på, hvordan man nu kan klare det.

Jeg synes, de tre ting, CD nævner, er sådan nogle bud, man lige finder på, og som giver mulighed for lidt stemmefiskeri. Hvorfor egentlig optø reglerne om sommerhuskøb, når det var en forudsætning for det danske ja til EF i 1972? Hvorfor optø 2-døgns-reglen, når det giver Danmark store økonomiske problemer? Hvorfor optø bilafgifterne, når lavere bilafgifter overhovedet ingen betydning har for at skabe økonomisk dynamik, hvad man ellers hævder er formålet med EF's indre marked?

Foruden disse opfindsomme sager synes jeg, der er tre farer i debatten om det indre marked. For det første risikerer vi en lang række hovsaløsninger i Folketinget, fordi der ikke findes et samlet beslutningsgrundlag. Vi har ændringen af afgifterne på busserne til anden behandling i dag. Hvad bliver det næste? Nu siger udenrigs-

ministeren så, at der bliver nedsat et ministerudvalg. Jeg synes ikke, Folketinget kan være tilfreds med ministerudvalget. Jeg kan godt forstå, at ministrene synes, det er spændende at sidde i et udvalg og have valgmuligheder, stille forskellige scenarier op. Ifølge det forslag, SF har fremlagt om en hvidbog og en kommission om hele det indre marked, mener vi netop, at det skal fremlægges for den samlede befolkning og for Folketinget med valgmuligheder og ikke blot som ministerudvalg, som derefter kommer med færdige løsninger.

Det var hovsaløsningerne.

For det andet synes jeg, nogle slipper alt for let om ved at lancere en eller anden vidundermedicin i den politiske debat. Hr. Flemming Hansen var et eksempel på det. Skattelettelser og nedskæringer i den offentlige sektor er vidundermedicinen. Det skal jeg komme tilbage til.

For det tredje synes jeg, det er en opgivende holdning, der griber om sig. Når statsministeren i udlandet taler om, at nationalstatens dage er talte, og fru Ritt Bjerregaard provokerer ved at kalde Danmark for en region og en del af det nordtyske sletteland, så er det, som om det ligger i tonen, at vi da vistnok er så bittesmå i det her land og kan byde på så lidt, at vi nærmest blot har at makke ret og sige ja og amen til, hvad der kommer. Det er vel egentlig også det, der ligger i CD's melding om, at man er ligeglad med en nordisk pasunion, bare man kan få en eller anden EF-pasunion. Der er altså god grund til at få en kommission og en hvidbog. Jeg vil nævne nogle områder, som det er vigtigt at se på.

På miljøområdet er det afgørende, at den vækst, der forventes i samfundet, ikke bliver det, man kunne kalde en kræftvækst, forstået som en vækst, der skaber yderligere ødelæggelse af naturgrundlaget og mere forurening.

Det andet, jeg vil nævne, er, at Industrirådet fremfører – også hr. Flemming Hansen – at Danmark nærmest kunne klare sig, hvis den offentlige sektor begrænses. Tilsyneladende er filosofien den, at afskediger vi nogle hjemmehjælpere – det er jo dem, der bliver afskediget ude i virkeligheden – skal vi nok få gang i produktionen, og så skal vi nok klare os i den hårde konkurrence. Er sandheden ikke, hr. Flemming Hansen, at det er produktionssektoren, der er for lille, og ikke, at den offentlige sektor er for stor, når vi har så mange arbejdsløse?